

Η εντεκάχρονη ηρωίδα του Δέλτα

Στην καρδιά του Δέλτα του Έβρου, όπου οι ποταμοί μπλέκονται με τη θάλασσα, ζούσε η εντεκάχρονη Ελένη.

Ήταν ένα κορίτσι γεμάτο ζωντάνια, που περνούσε τον χρόνο της ψαρεύοντας με τον παππού της και παίζοντας με τα μικρότερα παιδιά του χωριού της.

Μια νύχτα, μια ξαφνική καταιγίδα χτύπησε το Δέλτα. Οι βροχές ήταν τόσο δυνατές που ο ποταμός ξεχείλισε, πλημμυρίζοντας τα σπίτια και τις καλλιέργειες. Οι γονείς της Ελένης, μαζί με άλλους ενήλικες, είχαν φύγει για την πόλη για προμήθειες όταν η καταιγίδα ξεκίνησε. Στο χωριό έμειναν μόνο τα παιδιά και λίγοι ηλικιωμένοι.

Η Ελένη, παρά τον φόβο της, δεν πανικοβλήθηκε. Θυμήθηκε τα λόγια της μητέρας της: «Όταν φοβάσαι, σκέψου τι μπορείς να κάνεις και όχι τι δεν μπορείς.»

Με γρήγορες σκέψεις, η Ελένη ανέλαβε δράση. Ήξερε ότι το ψηλότερο σημείο του χωριού ήταν η μικρή εκκλησία του Προφήτη Ηλία, πάνω σε έναν λόφο. «Πρέπει να πάμε εκεί», είπε στους υπόλοιπους.

Μάζεψε τα μικρότερα παιδιά – επτά συνολικά, ηλικίας από δύο έως εννέα ετών – και τους ζήτησε να την ακολουθήσουν. Φόρτωσε τα βρέφη σε ένα παλιό κάρο που βρήκε στην αποθήκη του παππού της και τους έδωσε ζεστά ρούχα και κουβέρτες που βρήκε σε γειτονικά σπίτια.

Η διαδρομή ήταν δύσκολη. Τα νερά ανέβαιναν γρήγορα, και ο άνεμος έκανε το κάρο δύσκολο να κινηθεί. Η Ελένη, όμως, δεν σταμάτησε. Κάθε φορά που κάποιο παιδί φοβόταν ή κουραζόταν, του έλεγε ιστορίες για τα πουλιά και τα ζώα του Δέλτα, κάνοντάς τα να ξεχαστούν.

Στη μέση της διαδρομής, η ομάδα τους συνάντησε έναν πλημμυρισμένο δρόμο. Η Ελένη, χωρίς δεύτερη σκέψη, πήρε τα μικρότερα παιδιά αγκαλιά και τα μετέφερε ένα-ένα στην απέναντι πλευρά. Τα μεγαλύτερα την ακολούθησαν με προσοχή.

Όταν έφτασαν στην εκκλησία, ήταν ήδη νύχτα. Η Ελένη άναψε κεριά για να ζεσταθούν και να έχουν φως. Τα παιδιά την κοίταζαν σαν να ήταν φύλακας άγγελος. Το επόμενο πρωί, οι διασώστες έφτασαν στο χωριό και βρήκαν την Ελένη να φροντίζει τα παιδιά.

«Ποτέ δεν θα τους αφήνα», είπε στους διασώστες, «γιατί η μαμά μου λέει ότι είμαστε όλοι οικογένεια εδώ.»

Η ιστορία της Ελένης έγινε γνωστή σε όλη τη χώρα. Οι κάτοικοι του Δέλτα την ονόμασαν «Η μικρή ηρωίδα του Έβρου» και έφτιαξαν μια παιδική χαρά δίπλα στην εκκλησία, την οποία ονόμασαν «Η Ελπίδα της Ελένης».

Η Ελένη, όμως, συνέχισε τη ζωή της απλά, όπως πάντα. «Δεν έκανα κάτι σπουδαίο», έλεγε στο δημοσιογράφους. «Απλώς κράτησα την υπόσχεσή μου να βοηθάω όποιον έχει ανάγκη.»

Κι έτσι, το Δέλτα είχε μια νέα ιστορία να διηγείται – την ιστορία της Ελένης, που απέδειξε πως το θάρρος και η αγάπη δεν έχουν ηλικία.

